

“मीठे बच्चे- श्रीमतमा राम्रो सेवा गर्नेहरूलाई नै राजाईको पुरस्कार मिल्छ, तिमी बच्चाहरू अहिले बाबाको मदतगार बनेका छौ, यसैले तिमीलाई धेरै ठूलो पुरस्कार मिल्छ ।”

प्रश्न:- बाबाको ज्ञान डान्स कुन बच्चाहरूको सम्मुखमा धेरै राम्रो हुन्छ ?

उत्तर:- जो ज्ञानका सौखिन छन्, जसलाई योगको नशा छ, उनीहरूको सम्मुख बाबाको ज्ञान डान्स धेरै राम्रो हुन्छ । नम्बरवार विद्यार्थी छन् । तर यो वन्दरफुल स्कूल हो । कति बच्चाहरूमा अलिकति पनि ज्ञान छैन, केवल भावना बसेको छ, त्यस भावनाको आधारमा पनि वर्साको अधिकारी बन्छन् ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, यसलाई भनिन्छ रूहानी ज्ञान वा स्पीचुअल नलेज । स्पीचुअल नलेज केवल एक बाबामा नै छ, अरू कुनै पनि मनुष्यमा रूहानी ज्ञान हुँदैन । रूहानी ज्ञान दिनेवाला एक हुनुहुन्छ, जसलाई ज्ञानको सागर भनिन्छ । हरेक मनुष्यमा आफ्नो-आफ्नो खूबी हुन्छ नि । बेरिस्टर, बेरिस्टर हो । डाक्टर, डाक्टर हो । हरेकको ड्युटी, पार्ट अलग-अलग छ । हरेक आत्मालाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ र अविनाशी पार्ट छ । कति सानो आत्मा छ । आश्चर्य छ नि । गायन पनि छ- चम्किन्छ भृकुटीको बीचमा... यो पनि गाइन्छ निराकार आत्माको यो शरीर तख्त हो । छ धेरै सानो बिन्दी । अरू सबै आत्माहरू पात्र हुन् । एक जन्मको अनुहार अर्कोसँग मिल्दैन, एक जन्मको पार्ट अर्कोसँग मिल्दैन । हामी पहिले के थियौं र फेरि भविष्यमा के हुनेछौं भन्ने कुरा कसैलाई पनि थाहा छैन । यो बाबाले नै संगममा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । बिहान तिमी बच्चाहरू यादको यात्रामा बस्छौ भन्ने निम्न लागेका आत्माहरू प्रज्वलित हुन्छन् किनकि आत्मामा धेरै खिया लागेको छ । बाबाले सुनारको पनि काम गर्नुहुन्छ । पतित आत्माहरू जसमा मैला पर्छ, उनीहरूलाई पावन बनाउनुहुन्छ । मैला त हुन्छ नि । चाँदी, तामा, फलाम नाम पनि यसरी राखिएको छ । गोल्डन एज, सिलवर एज... सतोप्रधान, सतो, रजो, तमो... यी कुराहरूलाई अरू कुनै मनुष्य गुरुले बुझ्न सक्दैनन् । एक सतगुरुले नै सम्झाउनुहुन्छ । सतगुरुको अकाल तख्त पनि भन्छन् नि । उहाँ सतगुरुलाई पनि तख्त चाहिन्छ नि । जसरी तिमी आत्माहरूको आफ्नो-आफ्नो तख्त हुन्छ, उहाँलाई पनि तख्त लिनुपर्छ । भन्नुहुन्छ मैले कुनचाहिँ तख्त लिन्छु- यो दुनियाँमा कसैलाई पनि थाहा छैन । उनीहरू त नेति-नेति भन्दै आएका छन् अर्थात् हामी जान्दैनौ । तिमी बच्चाहरू पनि सम्झन्छौ पहिले हामी केही पनि जानेका थिएनौ । जसले केही पनि सम्झ्दैन उसलाई बेसमझ भनिन्छ । भारतवासी सम्झन्छन् हामी धेरै समझदार थियौं । विश्वको राज्य-भाग्य हाम्रो थियो, अब बेसमझ बनेका छौं । बाबाले भन्नुहुन्छ- तिमीले शास्त्र आदि जे जति पढेकाछौ, यो सबै अब भुल । केवल एक बाबालाई याद गर । गृहस्थ व्यवहारमा पनि रहन सक्छौ । सन्यासीहरूका अनुयायी पनि आफ्नो-आफ्नो घरमा रहन्छन् । कुनै कुनै सच्चा अनुयायी छन् भने उनको साथमा रहन्छन् । अरू कोही कतै, कोही कतै रहन्छन् । त्यसैले यी सबै कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ । यसलाई भनिन्छ ज्ञानको डान्स । योग त हो साइलेन्स । ज्ञानको हुन्छ डान्स । योगमा त विल्कुलै शान्त रहनुपर्छ । डेड साइलेन्स भनिन्छ नि । तीन मिनेट डेड साइलेन्स । तर त्यसको पनि अर्थ कसैले जान्दैन । सन्यासीहरू शान्तिको लागि जंगलमा जान्छन् तर त्यहाँ शान्ति कहाँ मिल्छ र । एक कहानी पनि छ- रानीको हार गलामा... शान्तिको लागि यो एउटा उदाहरण हो । बाबाले यस समयमा जुन कुरा बताउनुहुन्छ त्यो दृष्टान्त फेरि भक्ति मार्गका चल्यै आउँछ । बाबाले यस समयमा पुरानो दुनियाँलाई बदलेर नयाँ दुनियाँ बनाउनुहुन्छ । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउनुहुन्छ । यो त तिमीले सम्झन सक्छौ । बाँकी यो दुनियाँ नै तमोप्रधान पतित छ किनकि सबै विकारबाट पैदा भएका छन् । देवताहरू त विकारबाट पैदा हुँदैनन् । त्यसलाई भनिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ । निर्विकारी दुनियाँ अक्षर भन्छन् तर त्यसको अर्थ सम्झ्दैनन् । तिमी नै पूज्यबाट पुजारी बनेका छौ । बाबाको लागि कहिले पनि यसरी भनिदैन । बाबा कहिले पुजारी बन्नुहुन्न । मनुष्य त कण-कणमा परमात्मा भन्छन् । तब बाबाले भन्नुहुन्छ- भारतवर्षमा जब-जब यस्तो धर्मगलानि हुन्छ... । उनीहरू त केवल त्यसै श्लोक पढिरहन्छन्, अर्थ केही पनि जान्दैनन् । उनीहरू सम्झन्छन् शरीर पतित बन्छ, आत्मा बन्दैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ- पहिले आत्मा पतित बन्छ फेरि शरीर पनि पतित बन्छ । सुनमा जब मैला पर्छ तब फेरि गहना पनि यस्तै बन्छ । तर यो सबै भक्ति मार्गमा हुन्छ । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- हरेकमा आत्मा विराजमान छ, भनिन्छ पनि जीवात्मा । जीव परमात्मा भनिदैन । महान आत्मा भनिन्छ, महान् परमात्मा भनिदैन । आत्माले नै भिन्न-भिन्न शरीर लिएर पार्ट बजाउँछ । त्यसैले योग हो विल्कुल साइलेन्स । यो फेरि हो ज्ञान डान्स । बाबाको ज्ञान डान्स

पनि उनीहरूकै सम्मुख हुन्छ जो सौखिन हुन्छन् । बाबाले जान्नुहुन्छ— कसमा कति ज्ञान छ, कति उनीहरूमा योगको पनि नशा छ । टीचरले त जान्दछ नि । बाबाले पनि जान्नुहुन्छ— कुन कुन राम्रा गुणवान बच्चाहरू छन् । राम्रा-राम्रा बच्चाहरूको नै जहाँ-तहाँ माग हुन्छ । बच्चाहरू पनि नम्बरवार छन् । प्रजा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार नै बन्छ । यो स्कूल अथवा पाठशाला हो नि । पाठशालामा सधैं नम्बरवार बस्छन् । सम्भन सकिन्छ— फलानो होशियार छ, यो मध्यम छ । यहाँ त यो बेहदको क्लास हो, यसमा कसैलाई नम्बरवार बसाउन सकिदैन । बाबाले जान्नुहुन्छ— मेरो सामुन्ने जो बसेका छन् यिनमा केही पनि ज्ञान छैन । केवल भावना छ । बाँकी न ज्ञान छ, न याद छ । यति निश्चय छ— उहाँ बाबा हुनुहुन्छ, उहाँबाट हामीलाई वर्सा लिनु छ । वर्सा त सबैलाई मिल्नु छ । तर राजाईमा त नम्बरवार पद छ । जसले धेरै राम्रो सेवा गर्छन् उनीहरूलाई त धेरै राम्रो पुरस्कार मिल्छ । यहाँ त सबैलाई पुरस्कार दिइरहन्छन्, जसले राय दिन्छ, परिश्रम गर्छ, उसलाई पुरस्कार मिल्छ । विश्वमा कसरी शान्ति हुन्छ भन्ने कुरा अहिले तिमी जान्दछौ । बाबाले भन्नुभएको छ, उनीहरूलाई सोध— विश्वमा शान्ति कहिले थियो ? कहिल्यै सुन्नु भएको छ वा देख्नु भएको छ ? कुन प्रकारको शान्ति माग्नु भएको हो ? कहिले थियो ? तिमी प्रश्न सोध्न सक्छौ किनकि तिमी जान्दछौ । जसले प्रश्न सोध्छ र स्वयं जान्दैन भने त्यस्तोलाई के भन्ने ? तिमी अखबारद्वारा सोध— कुन प्रकारको शान्ति माग्नु भएको हो ? शान्तिधाम त छ, जहाँ हामी सबै आत्माहरू रहन्छौ । बाबाले भन्नुहुन्छ— एक त शान्तिधामलाई याद गर, अर्को सुखधामलाई याद गर । सृष्टि चक्रको पूरा ज्ञान नहुनाको कारण कति गफ लगाउँछन् ।

तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— हामी डबल सिरताज बन्नेछौ । हामी देवता थियौं, अब फेरि मनुष्य बनेका छौं । देवताहरूलाई देवता भनिन्छ, मनुष्य होइन किनकि दैवी गुणवाला थिए नि । जसमा अवगुण हुन्छ उसले भन्छ— म निर्गुण हारामा कुनै गुण छैन । शास्त्रहरूमा जे कुरा सुनेका छन् त्यसलाई केवल गाइरहन्छन्— अचेतम् केशवम्... । जसरी सुगालाई सिकाइन्छ । भन्छन्— बाबा हामी सबैलाई आएर पावन बनाउनुहोस् । ब्रह्मलोकलाई वास्तवमा दुनियाँ भनिदैन । वहाँ तिमी आत्माहरू रहन्छौ । वास्तवमा पार्ट बजाउने दुनियाँ यही हो । ऊ हो शान्तिधाम । बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ— मैले बसेर तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिन्छु । म आउँछु नै उसैमा जसले आफ्नो जन्मलाई जान्दैन । यिनले पनि अहिले सुन्छन् । म यिनमा प्रवेश गर्छु । पुरानो पतित दुनियाँ, रावणको दुनियाँ हो । जो नम्बरवन पावन थिए उनी नै फेरि नम्बर लास्ट पतित बनेका छन् । उनलाई आफ्नो रथ बनाउँछु । फस्ट नै लास्टमा आउँछन् । फेरि फस्टमा जानु छ । चित्रमा पनि सम्झाइएको छ— ब्रह्माद्वारा मैले आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्छु । यस्तो त भन्नुहुन्न कि म देवी-देवता धर्ममा आउँछु । जुन शरीरमा आएर बस्नुहुन्छ उनी नै फेरि गएर नारायण बन्छन् । विष्णु अरू कोही होइन । लक्ष्मी-नारायण अथवा राधा-कृष्णको जोडी भन्न सकिन्छ । विष्णु को हुन्— यो पनि कसैले जान्दैन । बाबाले भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई वेद-शास्त्र, सबै चित्र आदिको रहस्य सम्झाउँछु । म जसमा प्रवेश गर्छु उनी नै नारायण बन्छन् । प्रवृत्ति मार्ग हो नि । यी ब्रह्मा, सरस्वती, फेरि उनै लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । यिनमा म प्रवेश गरेर ब्राह्मणहरूलाई ज्ञान दिन्छु । त्यसैले यी ब्रह्माले पनि सुन्छन् । यिनले फस्ट नम्बरमा सुन्छन् । यी हुन् ठूलो नदी ब्रह्मपुत्रा । मेला पनि सागर र ब्रह्मपुत्रामा लाग्छ । ठूलो मेला लाग्छ, जहाँ सागर र नदीको संगम हुन्छ । म यिनमा प्रवेश गर्छु । यिनी यस्तो बन्छन् । यिनलाई त्यो बन्नमा एक सेकेण्ड लाग्छ । साक्षात्कार हुनासाथ निश्चय हुन्छ— म यो बन्नेवाला छु । विश्वको मालिक बन्नेवाला छु । त्यसैले यो गदाई के गर्ने ? सबै छोडिदिनुभयो । तिमीलाई पनि पहिले थाहा भयो— बाबा आउनुभएको छ, यो दुनियाँ खतम हुनेवाला छ अनि तुरुन्तै भाग्यौ । बाबाले भगाउनु भएको होइन । हो, भट्टी बन्नेवाला थियो । भन्ने गर्छन् कृष्णले भगाउनुभयो । ठीकै छ, कृष्णले भगाउनुभयो अनि पटरानी पनि त बनाउनुभयो नि । त्यसैले यो ज्ञानबाट विश्वको महाराजा-महारानी बन्छौ । यो त राम्रै हो । यसमा गाली खानुपर्ने आवश्यकता छैन । फेरि भन्नुहुन्छ— जब कलंक लाग्छ तब नै कलंकीधर बनिन्छ । कलंक लाग्छ शिवबाबामाथि । कति ग्लानि गर्छन् । भन्छन्— हामी आत्माहरू नै परमात्मा हौं, परमात्मा नै हामी आत्माहरू हौं । अब बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यस्तो होइन । हामी आत्माहरू अहिले ब्राह्मण छौं । ब्राह्मण नै सबैभन्दा उच्च कुल हो । यसलाई राजवंश (डिनायस्टी) भनिदैन । डिनायस्टी अर्थात् जसमा राजाई हुन्छ । यो तिम्नो कुल हो । छ धेरै सहज, हामी ब्राह्मणहरू नै देवता बन्नेवाला छौं । यसैले दैवीगुण अवश्य धारण गर्नु छ । सिप्रेट, बीडी आदिको देवताहरूलाई भोग लगाइन्छ र ? श्रीनाथद्वारेमा घिऊको माल बन्छन् । यति धेरै भोग लगाउँछन् कि दोकान नै लाग्छ । यात्रीहरूले गएर लिन्छन् । मनुष्यहरूको धेरै भावना रहन्छ । सत्ययुगमा त यी कुराहरू हुँदैनन् । यस्ता भिंगा आदि हुने छैनन् जसले कुनै चीजलाई खराब गरुन् । यस्तो

बिमारी त्यहाँ हुँदैन । ठूला मानिसहरूको पासमा सफाई पनि धेरै रहन्छ । त्यहाँ त यस्ता कुराहरू नै हुँदैनन् । रोग आदि हुँदैनन् । यी सबै बिमारीहरू द्वापरदेखि निक्लिन्छन् । बाबा आएर तिमीलाई एवर हेल्दी बनाउनुहुन्छ । तिमी पुरुषार्थ गर्छौं बाबालाई याद गर्ने, जसकारण तिमी सदा निरोगी बन्छौ । आयु पनि लामो हुन्छ । हिजोको कुरा हो । १५० वर्ष आयु थियो नि । अहिले त औसत ४०-५० वर्ष छ, किनकि उनीहरू योगी थिए, यी भोगी हुन् ।

तिमी राजयोगी, राजऋषि हौ यसैले तिमी पवित्र हौ । तर यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग । महिना या वर्ष होइन । बाबाले भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प पुरुषोत्तम संगम युगे-युगे आउँछु । बाबाले दिनुहुँ सम्झाइरहनु हुन्छ । फेरि पनि भन्नुहुन्छ— एउटा कुरा कहिले पनि न भुल्नु— पावन बन्नु छ भने मलाई याद गर । आफूलाई आत्मा सम्झ । देहका सबै धर्मलाई त्याग गर । अब तिमीलाई फर्केर जानु छ । म आएको छु तिम्रो आत्मालाई सफा गर्न, जसबाट फेरि शरीर पनि पवित्र मिल्नेछ । यहाँ त विकारबाट पैदा हुन्छन् । आत्मा जब सम्पूर्ण पवित्र बन्छ, तब तिमी पुरानो जुत्तालाई छोड्छौ । फेरि नयाँ मिल्नेछ । तिम्रो गायन छ— वन्दे मातरम् । तिमीले धर्तीलाई पनि पवित्र बनाउँछौ । तिमी माताहरू स्वर्गको द्वार खोल्छौ । तर यो कसैले पनि जान्दैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आत्मा रूपी ज्योतिलाई प्रज्ज्वलित गर्नको लागि बिहान सवेरै यादको यात्रामा बस्नु छ । यादले नै खिया निक्लिनेछ । आत्मामा जुन मैला चढेको छ, त्यसलाई यादले निकालेर सच्चा सुन बन्नु छ ।
- २) बाबाबाट उच्च पदको पुरस्कार लिनको लागि भावनाको साथ-साथै ज्ञानवान र गुणवान पनि बन्नु छ । सेवा गरेर देखाउनु छ ।

वरदानः— सर्व पदार्थहरूको आसक्तिबाट न्यारा अनासक्त, प्रकृतिजित भव

यदि कुनै पनि पदार्थले कर्मेन्द्रियलाई विचलित गर्छ अर्थात् आसक्तिको भाव उत्पन्न हुन्छ भने न्यारा बन्न सक्दैनौ । इच्छाहरू नै आसक्तिको रूप हो । कतिले भन्छन् इच्छा छैन तर राम्रो लाग्छ । यो पनि सूक्ष्म आसक्ति हो । यसको महीन रूपले चेकिंग गर । कतै यी पदार्थ अर्थात् अल्पकाल सुखका साधनहरूले आकर्षित त गर्दैनन् ? यी पदार्थहरू प्रकृतिका साधन हुन्, जब यिनीहरूबाट अनासक्त अर्थात् न्यारा बन्नेछौ तब प्रकृतिजित बन्नेछौ ।

स्लोगनः— मेरो-मेरोको भ्रमेलालाई छोडेर बेहदमा जाऊ, तब भनिन्छ विश्व कल्याणकारी ।